

IN MEMORIAM

Dipl. ing. JOVAN VUKČEVIĆ

Tih, smiren i taktičan, uz urođenu otmenost i plemenitost i nadasve humanim ophođenjem sa svojim prijateljima, saradnicima i poznanicima nenametljivo i spontano vezivao ih je u trajno i odano prijateljstvo. Zato je tako bolno odjeknula vijest o njegovoj iznenadnoj smrti 6. jula 1991. godine. Da li to njegova osjećajna ličnost nije mogla izdržati sve napore izazvane teškim i nepravednim vremenima u kojima smo se svi našli?

Jovan je rođen 10.09.1927. godine u Liješnju - Podgorica u uglednoj porodici Radoja Vukčevića. Osnovno i srednje obrazovanje stekao je u rodnom mjestu u podgoričkoj gimnaziji. Sa svojih 17 godina stupio je u NOB. Nakon uspješno završenog Poljoprivrednog fakulteta na Beogradskom univerzitetu 1951. godine i kao vrlo mlad inženjer, postavljen je za upravnika Hidrometeorološke službe - Titograd. Transformacijom ove uprave u Republički hidrometeorološki zavod Crne Gore tokom 1952. godine postavljen je za njegovog prvog direktora. Na ovoj dužnosti ostao je punih 21 godinu dana, razvijajući i jačajući kadrovski i materijalno sve njene djelatnosti. Posebnu pažnju posvetio je razvoju agrometeorologije, kojom se pored direktorskih dužnosti i obaveza neposredno bavio. U te svrhe stekao je zvanje meteorologa dodatnim studijama, koje je završio 1957. godine. U međuvremenu boravio je u inostranstvu na specijalističkom usavršavanju iz ove oblasti, koje je uspješno završio, pored ostaloga i zahvaljujući poznavanju engleskog i italijanskog jezika. Početkom 60-tih godina pokrenuo je organizaciju i razvoj ekološke djelatnosti tog Zavoda na praćenju i rješavanju ekoloških problema površinskih voda u Republici, saradujući po tim pitanjima sa drugim republičkim ustanovama, a u nedostatku vlastitih kadrova i opreme kao i prostora za rad.

Njegove metode rada i vođenja Zavoda bile su savremene. Za svoje pregalaštvo i uspješan rad odlikovan je Ordenom rada sa srebrnim vijencem 1967. godine. Za bolje poznavaoce kolege Jovana njegovi uspjesi u radu nijesu predstavljali iznenađenje. Opšte je poznato, da je bio izuzetno i svestrano obrazovani intelektualac. Sva njegova interesovanja u oblasti nauke i umjetnosti bila su prava i iskrena. Nije bila tajna, da se čitajući odmarao, a podjednako je cijenio svjetske klasike i savremenu književnost.

Bez obzira što je bio čitavog svog radnog vijeka rukovodilac, Jovan nije nikada naredivao. Bio je u prvom redu svojim saradnicima iskreni prijatelj i kolega, dok su strpljivosti i taktičnost zamjenjivali klasične zahtjeve i naredbe rukovodioca. Tokom 1973. godine imcnovan je za podsekretara u Stručnoj službi Izvršnog vijeća Skupštine SR Crne Gore. Zbog navedenih ljudskih osobina bio je brzo i toplo prihvaćen u novoj radnoj sredini.

Krajem decembra 1990. godine otišao je u zasluženu penziju. Na veliku žalost svoje porodice, prijatelja i kolega, sudbina mu nije dozvolila da u njoj uživa, zbog čega je njegov prerani odlazak u vječnost još bolniji i tužniji.

Velika i vječna slava i hvala dragom kolegij Jovanu za sve plemenito i ljudsko što je podario svojim saradnicima i prijateljima, a posebno svojoj struci.

Dipl. ing. Radmila Radonjić

IN MEMORIAM

Dipl. ing. MILORAD ČUKIĆ 1929-1992.

Dvadesetog oktobra 1992. godine, preminuo je Milorad Čukić, diplomirani inženjer poljoprivrede. Milorad se odlikovao dobrotom srca i mudrošću uma, nosio u sebi urođenu vjeru u ljude i uvijek zračio najljepšim ljudskim vrlinama. Tokom čitavog života imao je naglašen osjećaj poslovne odgovornosti i isticao se stručnošću, studioznošću, patriotizmom i izvanrednom dobroćom i poštenjem.

Milorad Čukić je čitav svoj radni vijek proveo na unapređenju poljoprivrede u limoskoj dolini. Učestvovao je u svim akcijama koje su se odnosile na poljoprivredu, bilo kao organizator bilo kao saradnik. Njegovo ime tijesno je povezano sa razvojem poljoprivrede u opštini Berane od rata pa sve do njegovog odlaska u penziju.

Rođen je u selu Budimlja 1929. godine, opština Berane. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Pred sam drugi svetski rat upisuje se u I razred Više realne gimnazije u Beranima, Rat ga je omeo u školovanju, koje je morao da prekine sve do 1945. godine, kada je nastavio školovanje u oslobođenim Beranima. Gimnaziju je završio 1947. godine. Studirao je na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu u Zagrebu, koji je završio 1952. godine. Godine 1953. počinje da radi u srednjoj stručnoj školi u Andrijevići kao predavač stručnih predmeta. Naredne godine po potrebi službe postavljen je za referenta za voćarstvo Šreza ivangradskog, na kojim poslovima ostaje do početka 1960. godine. Te godine izabran je za stručnog saradnika u Poljoprivrednoj stanici Ivangrad, a krajem godine postavljen je za upravnika te Stanice na kojoj dužnosti je ostao do 1965. godine. Na radu u Stanici dolaze do izražaja njegove stručne i organizatorske sposobnosti iz oblasti zaštite bilja i organizovanja prve Poljoprivredne izložbe i stočne smotre u dolini Lima. Godine 1965. postavljen je za direktora Zem. zadruge Budimlja, a nakon integrisanja Zadruga Buće i Budimlja bio je i direktor novoformirane zadruge Ivangrad. Nakon spajanja Zadruga Ivangrad sa Agrokombinatom „13. jul“ Titograd 1974. godine, radio je u RO „Agropolimlje“ na raznim rukovodećim dužnostima, kao tehnički direktor, direktor OUR-a i na drugim poslovima.

Sredinom 1985. godine, prešao je na rad u Skupštini opštine Ivangrad, na obavljanju poslova i zadataka Savjetodavne službe, gdje je ostao sve do penzionisanja juna mjeseca 1990. godine.

Od gimnazijskih dana Milorad je član SKOJ-a, a kasnije član KPJ odnosno SKJ, čiji je vjerni član ostao sve do svoje smrti.

Kao dak i kao student učestvovao je u mnogobrojnim radnim akcijama za izgradnju i obnovu ratom razrušene zemlje (izgradnja hidrocentrale Mavrovo, auto put „Bratstvo i jedinstvo“, pruga „Brčko Banovići“ i dr.), kao i u mnogobrojnim lokalnim radnim akcijama (put Berane-Rožaje), za napredak svoga kraja.

U svom neumornom radu uvijek je bio neposredan, na zadatku angažovan, blage naravi, tih i do kraja odmjeran. Kao kolega bio je veoma omiljen i visoko cijenjen. Rado je prenosio znanje i iskustvo na mlade kolege, posebno se starao o stručnoj primjeni nauke u praksi, gdje je uvijek bio jasan i određen. Posebno se ističe na razvoju kooperacije i udruživanja zemljoradnika radi povećanja proizvodnje hrane. Prvo dodjeljivanje radnih knjižica u opštini Ivangrad za 25 zemljoradnika, neposredno je zasluga Milorada Čukića, jer su to bile prve radne knjižice zemljoradnika, ne samo u Crnoj Gori nego i u Jugoslaviji. Za sve vrijeme svoga života Milorad je bio aktivan društveno-politički radnik, pa je sledstveno tome bio i član mnogih stručnih udruženja i političkih formula, počev od opštine pa do saveznih institucija.

Za svoj rad, angažovanje i životno iskustvo Milorad je dobio više stručnih, naučnih i društvenih priznanja, od kojih posebno ističemo „Zlatnu plaketu Zadrushnog saveza Jugoslavije“. Živeći i radeći ponekad u nestabilnim političkim prilikama, Milorad je bio i ostao izuzetno lično pošten i častan čovjek, kojega su krasile sve ljudske vrline.

Za veliko poštenje, čovječnost i humanost, ljubav prema struci i nauci i njenom unapređenju radi sveopšteg dobra, neka je vječna slava i hvala i trajan spomen među kolegama, saradnicima i prijateljima, dragom kolegi, dobrom čovjeku i drugu Diplomiranom inženjeru Miloradu Čukiću.

Milan Mašović
Mićun Babović
Branko Šoškić